

ΙΑΠΩΝΕΣ

εἰς τὸ Τόκιο ἀναμέ-
νοντες εἰδήσεις τοῦ πο-
λέμου ἔξωθεν τοῦ τη-
λεγραφείου.



ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιτυχίαν γενικῆς ἀρμονίας ἐν τῷ συνόλῳ μιᾶς εἰς νος, οὐχὶ τυχαίας.

Δυστυχῶς εἰς τὰς μεγάλαις αὐτὰς ἀρετάς δὲν ὑπολείπονται καὶ αἱ κακὰ ἰδιότητες. Ὡς ἀληθὴς ἐρωτότροπος τείνει νὰ ἐξαπατᾷ, ὅπως προκαλέσῃ πολὺ ταχέως τύψεις συνειδήτος.

Τὸ θαυμάσιον καὶ πασίγνωστον «Ναυάγιον τῆς Μεδούσης» τὸ τὸσον ὥραιος ἐμπνεύσεως ἔργον, εἶνε ἐν ἑκ τῶν λυπηρῶν παραδειγμάτων τῆς χρήσεως τῆς ἐπικινδύνου ταύτης ὕλης. Ἐπανειλημμένως ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπαναζωγραφίσωσιν τὰ ἐκτεταμένα καὶ εὐρέα ρήγματα ἅτινα κατέλειπον τὰ ἴχνη των καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τῆς εἰκόνης, οὕτως ὥστε δὲν γνωρίζομεν ἐπὶ πόσον ἔτι καιρὸν δύναται νὰ διατηρηθῇ ἡ εἰκὼν αὕτη, τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξὶς κατήντησε πλέον τεχνιτὴ καὶ ἐπιπλαστος.

Δὲν εἶναι δυστυχῶς μόνον τὸ ἔργον τοῦ Gericaull ὅπερ εἶναι καταδικασμῖνον οὕτως, ἀλλὰ σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἔργα τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος μας.

Ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ αἰῶνός μας φαίνεται ὅτι δὲν ἀρκεῖ ὡς παράδειγμα, ἀφοῦ σήμερον ἀκόμη ἀπειρήθημι ζωγράφοι πα ἔχουσιν εἰς τὴν ἀσφαλτον τὴν πείσμονα των εὐνοϊαν. Πρὸ ἐτῶν συνήντησα ἐπὶ Νορμανδικῆς τινὸς ἀκτῆς καλλιτέχνην ἀγνωρισμένην· ἀξίως ὅστις ἔκλυε μεγάλην χρῆσιν αὐτοῦ. Ἀπευθύνας δὲ εἰς αὐτὸν δειλῶς τὴν παρατήρησιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἔλαβον ὡς ἀπάντησιν τὴν ἀκλουσον ἀπίστευτον φράσιν. «Μάλιστα, γνωρίζω ὅτι τὸ διήγημα εἶναι χρώμα ἐπικινδύνον, ὅτι καταστρέφει ἐπίσης ἅπαντα τὰ χρώματα μεθ' ὧν συνδυάζεται, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω εἰς τὰς μαγευτικὰς του ἰδιότητας».

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἀνεφαίνετο εἰς σύγχρονον Colbert ὅπως ἐπὶ ἀφῆρη τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους νόμους οἵτινες καθόριζον τὴν χρῆσιν καὶ πώλησιν τῶν βαφῶν καὶ χρωμάτων. Ἐν ταύτῃ περιπτώσει βεβαίως ὁ ἀσφαλτος θὰ εἰσῆτο ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ καταλόγου τῆς ἐξορίας καὶ ἀποκηρύξεως. Τὸ μόνον ὅπερ δύναμεθα νὰ κάμωμεν εἶναι νὰ δηλώσωμεν εἰς τοὺς

ζωγράφους οἵτινες μεταχειρίζονται τοιαύτας ὕλας, ὅπως ἂς ἀφῆσωσιν δι' ἴδιον των λογαριασμὸν εἰς τὰ ἔργα ἅτινα ἐκτελοῦσιν πρὸς ἀτομικὴν των μόνον εὐχαρίστησιν. Ἀς τὰ κρατήσωσιν διὰ νὰ τὰ ἀπολαύσωσιν ἀνέτως, ἡμεῖς δὲν θὰ τοὺς παρέξωμεν πλέον τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς προμηθεύωσιν ἔργα ὅλα καὶ τόσον μικρὰς διακρίσεως καὶ στερεότητος.

Οἱ ζωγράφοι οἵτινες μεταχειρίζονται καὶ σήμερον τὸν ἀσφαλτον εἶνε ἀσυγχώρητοι, καθότι ὅλοι πλέον γνωρίζωσιν τοὺς ἐξ αὐτοῦ προερχομένους κινδύνους.

II

Ἀλλὰ, δὲν εἶνε ὁ ἀσφαλτος μόνον χρώμα ἐπικινδύνον. Ἀναλύοντες τὰς ἐνέργειαις του θὰ διδωχθῶμεν περισσότερα.

Λέγουσιν ὅτι ὁ ἀσφαλτος δὲν ξηραίνεται. Ἡ ἐκφρασις αὕτη καίτοι ὀκτανάλληλος εἶνε ἀληθὴς κατὰ βάθος. Ἡ ὕλη αὐτῇ, ὅπως καὶ τὸ ἔλαιον, δὲν ξηραίνεται. Ἡ σκληρότης του δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξάτμισιν, ἀλλ' εἰς τὴν ὀξείδωσιν. Ἐπειδὴ ὁ ἀσφαλτος εἶνε εἰς τὸ ἐπακρον εὐχίσθητος ὡς ἐκ τῶν ὀξειδωτικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτός, ἀποκτᾷ πολὺ ταχέως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του μίαν λεπτοτάτην ἐπίδερμιν, ἥτις προφυλάττει ὅλην τὴν ἐπ' οἰκον μάζαν. Ἄλλως τε ἡ εὐαισθησία του αὕτη ἐγρησιμοποιήθη πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ φωτογραφικῇ τέχνῃ. Σήμερον ἐτι σχηματίζει τὴν βάση τῆς φωτοτυπικογραφίας.

Λοιπὸν ὅταν σχηματισθῇ ἡ προστατευτικὴ αὕτη ἐπίδερμις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χρώματος τούτου, ἡ ἐπιφανὴς μάζα διατηρεῖ ἐπ' ἀπείρον τὴν ἐλαστικὴν αὐτῆς ἰδιότητα. Ἐὰν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτιθέμενα ξηρὰ χρώματα στεροῦμεθα βάσεως στερεῶς ὀλισθαίνουσιν ἐκ τῆς ἐλαϊώδους ταύτης ἐπιφανείας ὑπακούοντα ἐλευθερώσιν εἰς τὴν διαστολήν. Ἡ μάζα αὕτη ὑπερβολικῶς βιβαρυμένη ἐκ τῶν ξηραντικῶν ὑλῶν (siccatifs) καὶ τοῦ ἐφημιένου· ἐλαίου καὶ μὴ συγχρατουμένη πλέον ὑπὸ τοῦ ἐρείσματος, διαρρηγνύται πολὺ εὐκα-